

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเผชิญภาวะเครียด ปัจจัยส่วนตัว และการสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ และศึกษาปัจจัยส่วนตัว การสนับสนุนทางสังคมที่มีความสัมพันธ์และความสามารถร่วมกันพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอเป็นลำดับดังนี้

- ตอนที่ 1 สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง
- ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เครือข่ายทางสังคม
- ตอนที่ 3 การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่
- ตอนที่ 4 การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่
- ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ระหว่างปัจจัยส่วนตัว การสนับสนุนทางสังคม กับการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

เพื่อความสะดวกในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ แทนตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

V1	=	เพศ
V2	=	อายุ
V6	=	ลักษณะครอบครัว
V7	=	ระดับการศึกษา
V11	=	จำนวนปีที่เจ็บป่วย
A1	=	ขนาดของเครือข่ายทางสังคม
A6	=	ลักษณะความสัมพันธ์ของเครือข่ายทางสังคม
A7	=	ระยะเวลาที่รู้จักกัน
SB	=	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม โดยส่วนรวม
SB ₁	=	การได้รับการสนับสนุนด้านกำลังใจและความห่วงใย

- SB_2 = การได้รับการสนับสนุนด้านการดูแลช่วยเหลือและให้คำแนะนำ
 SB_3 = การได้รับการสนับสนุนด้านค่าใช้จ่ายการรักษาและแรงงาน
 SC = การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ โดยส่วนรวม
 SC_1 = มิติที่เน้นการรักษาบุรณภาพภายในครอบครัว
 SC_2 = มิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจ
 SC_3 = มิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วย
 r = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
 R = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
 R^2 = สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์การถดถอย (การพยากรณ์)
 R^2 Change = สัมประสิทธิ์การพยากรณ์เมื่อเพิ่มตัวพยากรณ์ทีละตัว
 a = ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
 b = สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
 $Beta$ = สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
 F = อัตราส่วนเอฟ (F) ที่ใช้ทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์
 $S.E._b$ = ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของ b
 $S.E._{E.S.T.}$ = ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์
 Y^1 = การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทที่ได้จากการพยากรณ์ต่าง ๆ ในรูปคะแนนดิบ
 Z^1 = การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทที่ได้จากการพยากรณ์ต่าง ๆ ในรูปคะแนนมาตรฐาน

การแปลความหมายคะแนนของตัวแปรพยากรณ์

การพิจารณาความหมายตัวแปร การสนับสนุนทางสังคมและการเผชิญภาวะเครียด จากผลการวิจัยรายชื่อ จะใช้เกณฑ์จากข้อคำถามที่ได้สัมภาษณ์ จากตัวอย่างประชากรเป็นเกณฑ์ ในการพิจารณากล่าวคือ

คะแนนเฉลี่ย	0.00 - 0.49	หมายถึง	เกณฑ์ระดับต่ำ
คะแนนเฉลี่ย	1.50 - 2.49	หมายถึง	เกณฑ์ระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	2.50 - 3.00	หมายถึง	เกณฑ์ระดับสูง

ถ้าพิจารณาความหมายในสเกล (Scale) ซึ่งเป็นคะแนนรวมก็จะใช้เกณฑ์ดังกล่าวนี้เช่นเดียวกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การสนับสนุนทางสังคม

ช่วงคะแนน	30 - 59.99	หมายถึง	การสนับสนุนทางสังคมระดับต่ำ
ช่วงคะแนน	60 - 89.99	หมายถึง	การสนับสนุนทางสังคมระดับปานกลาง
ช่วงคะแนน	90 - 120	หมายถึง	การสนับสนุนทางสังคมระดับสูง

การเผชิญภาวะเครียด

ช่วงคะแนน	0 - 43.99	หมายถึง	การเผชิญภาวะเครียด อยู่ในระดับไม่ดี
ช่วงคะแนน	44 - 87.99	หมายถึง	การเผชิญภาวะมีเครียด อยู่ในระดับปานกลาง
ช่วงคะแนน	88 - 132	หมายถึง	การเผชิญภาวะมีเครียด อยู่ในระดับดี

การสนับสนุนด้านกำลังใจและความหวังใจ (ช่วงคะแนน 12 - 48)

ช่วงคะแนน	12 - 23.99	หมายถึง	การสนับสนุนระดับต่ำ
ช่วงคะแนน	24 - 35.99	หมายถึง	การสนับสนุนระดับปานกลาง
ช่วงคะแนน	36 - 48	หมายถึง	การสนับสนุนระดับสูง

การสนับสนุนด้านการช่วยเหลือและให้คำแนะนำ (ช่วงคะแนน 10 - 40)

ช่วงคะแนน	10 - 19.99	หมายถึง	การสนับสนุนระดับต่ำ
ช่วงคะแนน	20 - 20.99	หมายถึง	การสนับสนุนระดับปานกลาง
ช่วงคะแนน	30 - 40	หมายถึง	การสนับสนุนระดับสูง

การสนับสนุนด้านค่าใช้จ่ายและแรงงาน (ช่วงคะแนน 8 - 32)

ช่วงคะแนน	8 - 15.99	หมายถึง	การสนับสนุนระดับต่ำ
ช่วงคะแนน	16 - 23.99	หมายถึง	การสนับสนุนระดับปานกลาง
ช่วงคะแนน	24 - 32	หมายถึง	การสนับสนุนระดับสูง

การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ โดยส่วนรวม

ช่วงคะแนน	0 - 43.99	หมายถึง	การเผชิญภาวะเครียด อยู่ในระดับต่ำ
ช่วงคะแนน	44 - 87.99	หมายถึง	การเผชิญภาวะเครียด อยู่ในระดับปานกลาง
ช่วงคะแนน	88 - 132	หมายถึง	การเผชิญภาวะเครียด อยู่ในระดับสูง

มิติรักษาบุรณภาพภายในครอบครัว (ช่วงคะแนน 0 - 51)

ช่วงคะแนน	0 - 16.99	หมายถึง	การเผชิญภาวะเครียด อยู่ในระดับต่ำ
ช่วงคะแนน	17 - 33.99	หมายถึง	การเผชิญภาวะเครียด อยู่ในระดับปานกลาง
ช่วงคะแนน	34 - 51	หมายถึง	การเผชิญภาวะเครียด อยู่ในระดับสูง

มิติรักษาความมั่นคงทางจิตใจ (ช่วงคะแนน 0 - 54)

ช่วงคะแนน	0 - 17.99	หมายถึง	การเผชิญภาวะเครียด	อยู่ในระดับต่ำ
ช่วงคะแนน	18 - 35.99	หมายถึง	การเผชิญภาวะเครียด	อยู่ในระดับปานกลาง
ช่วงคะแนน	36 - 54	หมายถึง	การเผชิญภาวะเครียด	อยู่ในระดับสูง

มิติเน้นการเข้าใจการเจ็บป่วย (ช่วงคะแนน 0 - 27)

ช่วงคะแนน	0 - 8.99	หมายถึง	การเผชิญภาวะเครียด	อยู่ในระดับต่ำ
ช่วงคะแนน	9 - 17.99	หมายถึง	การเผชิญภาวะเครียด	อยู่ในระดับปานกลาง
ช่วงคะแนน	18 - 27	หมายถึง	การเผชิญภาวะเครียด	อยู่ในระดับสูง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคลของตัวอย่างประชากร

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นครอบครัวของผู้ป่วยจิตเภท
จำแนกตาม เพศ อายุ สถานภาพสมรส ความสัมพันธ์กับผู้ป่วย สถานภาพ
อาชีพ รายได้ ระยะเวลาเจ็บป่วย

ปัจจัยส่วนตัว	จำนวน	ร้อยละ
(N : 197)		
เพศ		
ชาย	109	55.3
หญิง	88	44.7
อายุ		
20-30 ปี	41	29.8
31-40 ปี	55	27.9
41-50 ปี	60	30.5
51-60 ปี	41	20.8
สถานภาพสมรส		
โสด	36	18.3
คู่	128	65.0
หม้าย	21	10.7
หย่า	10	5.1
แยก	2	1.0

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ปัจจัยส่วนตัว	จำนวน	ร้อยละ
(N : 197)		
ความสัมพันธ์กับผู้ป่วย		
บิดา/มารดา	118	59.9
สามี/ภรรยา	35	17.8
บุตร	44	22.3
สถานภาพของผู้ป่วยในครอบครัว		
สามี	20	10.2
ภรรยา	15	7.6
บิดา	11	5.5
มารดา	33	16.8
บุตร	118	59.9
ลักษณะครอบครัว		
ครอบครัวเดี่ยว	122	61.9
ครอบครัวขยาย	75	38.1
ระดับการศึกษา		
ไม่ได้เรียน	26	13.2
ประถมศึกษา	90	45.7
มัธยมศึกษา	36	18.3
ระดับวิทยาลัย	18	9.1
ระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า	27	13.7

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ปัจจัยส่วนตัว	จำนวน	ร้อยละ
(N : 197)		
อาชีพ		
รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ	51	25.9
เกษตรกรรม	27	13.7
ค้าขาย	29	14.7
รับจ้าง	64	32.5
งานบ้าน	23	11.7
อื่น ๆ	3	1.5
รายได้ต่อเดือน		
ไม่มีรายได้	22	11.2
ต่ำกว่า 2,000 บาท	58	29.4
2,001-4,000 บาท	53	26.9
4,001-6,000 บาท	32	16.2
6,001 บาทขึ้นไป	32	16.2
ระยะเวลาที่ผู้ป่วยเริ่มมีอาการถึงปัจจุบัน		
น้อยกว่า 1 ปี	41	20.8
1-2 ปี	10	5.1
มากกว่า 2 ปี	146	74.1
รวม	197	100

จากตารางที่ 2 แสดงว่า ครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 55.3 ส่วนเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 44.7 ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.5 รองลงมาได้แก่ อายุระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.9 ส่วนอายุระหว่าง 20-30 ปี และ 51-60 ปี น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 20.8 เท่ากัน และสภาพภาพสมรสของครอบครัวผู้ป่วยส่วนใหญ่เป็นสภาพาคู่ร้อยละ 65.0 รองลงมาที่มีสภาพเป็นโสด หม้าย คิดเป็นร้อยละ 18.3 และ 10.7 ตามลำดับ ส่วนสภาพหย่าและแยกไกล่เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 5.1 และ 1.0 ตามลำดับ ส่วนลักษณะความสัมพันธ์กับผู้ป่วย ผู้ป่วยจิตเภทส่วนใหญ่เป็น บิดา มารดาคิดเป็นร้อยละ 59.9 รองลงมาเป็นบุตร และสามีภรรยาคิดเป็นร้อยละ 21.8 และ 17.8 ตามลำดับ สภาพภาพส่วนใหญ่ของผู้ป่วยมีสภาพเป็นบุตร คิดเป็นร้อยละ 59.9 รองลงมาได้แก่ สภาพภาพ มารดา คิดเป็นร้อยละ 16.8 ส่วน สภาพภาพ สามี ภรรยา และบิดา อยู่ในระดับไกล่เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 10.2, 7.6 และ 5.5 ตามลำดับ ลักษณะของครอบครัวส่วนใหญ่เป็นครอบครัวเดี่ยว คิดเป็นร้อยละ 61.9 ส่วนครอบครัวขยาย คิดเป็นร้อยละ 38.1 ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 45.7 รองลงมาได้แก่ระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 18.3 ส่วนระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า ผู้ไม่ได้เรียนและระดับวิทยาลัย มีระดับไกล่เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 13.7, 13.2 และ 9.1 ตามลำดับ ประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 32.5 รองลงมาได้แก่ อาชีพ รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ค้าขาย เกษตรกรรม งานบ้าน และอื่น ๆ อยู่ในระดับไกล่เคียงกันคิดเป็นร้อยละ 14.7, 13.7, 11.7 และ 1.5 ตามลำดับ ส่วนรายได้ พบว่าส่วนใหญ่มีรายได้ประมาณ ต่ำกว่า 2,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 29.4 รองลงมาได้แก่ รายได้ 2,001-4,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 26.9 ส่วนรายได้ 4,001-6,000 บาท และ 6,001 บาท ขึ้นไป อยู่ในระดับเดียวกัน คิดเป็นร้อยละ 16.2 ส่วนผู้ไม่มีรายได้มีเพียงร้อยละ 11.2 ระยะเวลาที่ผู้ป่วยเริ่มมีอาการถึงปัจจุบัน พบว่าส่วนใหญ่ป่วยนานกว่า 2 ปี คิดเป็นร้อยละ 74.1 รองลงมาได้แก่ น้อยกว่า 1 ปี และ 1-2 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.8 และ 5.1 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 เครื่องช่วยทางสังคม

ตารางที่ 3 จำนวน ร้อยละ นิสัย ค่าเฉลี่ย และค่าที่มากที่สุด ของโครงสร้างเครื่องช่วยทางสังคมของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

ลักษณะ	จำนวน	ร้อยละ	นิสัย	ค่าเฉลี่ย	ค่ามากที่สุด
	(N=166)				
ขนาดเครื่องช่วยทางสังคม (คน)			0-7	1.71	7
ระยะเวลารู้จักกัน (ปี)			0-50	19.86	50
ต่ำกว่า 1 ปี	-	-			
1-5 ปี	12	7.23			
5 ปีขึ้นไป - 10 ปี	30	18.07			
10 ปีขึ้นไป	124	74.70			
จำนวนครั้ง โดยเฉลี่ยที่ติดต่อกัน					
ตลอดเวลา	96	57.83			
อาทิตย์ละครั้ง	15	9.04			
เดือนละ 1-2 ครั้ง	40	24.09			
ปีละ 1-2 ครั้ง	15	9.04			
วิธีที่ใช้ในการติดต่อ					
พบปะพูดคุย	129	77.71			
โทรศัพท์	11	6.63			
จดหมาย	4	2.41			
หลาย ๆ วิธี	22	13.25			

จากตารางที่ 3 แสดงว่า ขนาดของเครือข่ายทางสังคมของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภท มีพิสัยระหว่าง 0 ถึง 7 ราย มีค่าเฉลี่ย 1.71

ส่วนระยะเวลาที่รู้จักกัน พบว่าครอบครัวผู้ป่วยจิตเภท รู้จักกับเครือข่ายทางสังคม ระยะเวลา 10 ปี มากที่สุด จำนวน 124 ราย คิดเป็นร้อยละ 74.70 รองลงมาได้แก่ ระยะเวลา 5 ปี ขึ้นไป ถึง 10 ปี จำนวน 30 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.07 ส่วนระยะเวลา 1-5 ปี น้อยที่สุด จำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.23

จำนวนครั้งโดยเฉลี่ยที่ติดต่อกัน พบว่า มีการติดต่อกันตลอดเวลา มากที่สุด จำนวน 96 ราย คิดเป็นร้อยละ 57.83 รองลงมาติดต่อดือนละ 1-2 ครั้ง จำนวน 40 ราย คิดเป็นร้อยละ 24.09 ส่วนการติดต่ออาทิตย์ละครั้ง และปีละครั้งมีจำนวนเท่ากัน จำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.04

วิธีที่ใช้ในการติดต่อ พบว่าการพบปะพูดคุย มีมากที่สุดจำนวน 129 ราย คิดเป็นร้อยละ 77.71 รองลงมาได้แก่ การติดต่อโดยใช้หลาย ๆ วิธี จำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.25 วิธี การติดต่อที่ใช้น้อยที่สุดคือ จดหมาย จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.41

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของเครือข่ายทางสังคมของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

ลักษณะเครือข่ายทางสังคม	จำนวน (N=197)	ร้อยละ
ไม่มีเครือข่ายทางสังคม	31	15.7
ญาติ	124	62.9
ไม่ใช่ญาติ	42	21.4
รวม	197	100

จากตารางที่ 4 แสดงว่าเครือข่ายทางสังคมของครอบครัวผู้ป่วย ส่วนใหญ่เป็น ญาติ คิดเป็นร้อยละ 62.9 รองลงมาคือไม่มีเครือข่ายทางสังคม คิดเป็นร้อยละ 15.7 ส่วนเครือข่ายที่ไม่ใช่ญาติน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 10.7

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของเครือข่ายทางสังคมที่ให้การสนับสนุนทางสังคมกับครอบครัวผู้ป่วยจิตเภท

การสนับสนุนที่ได้รับจากเครือข่าย	ญาติ		ไม่ใช่ญาติ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ค่าใช้จ่ายในการรักษา	95	27.2	12	21.0
การช่วยเหลือดูแลผู้ป่วย	97	27.8	18	31.6
แสดงความห่วงใยให้กำลังใจ	110	31.5	13	22.8
ในการดูแลผู้ป่วย				
ให้คำแนะนำและให้ข้อมูล	47	13.5	14	24.6
เกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วย				
รวม	349	100	57	100

จากตารางที่ 5 แสดงว่า เครือข่ายที่เป็นญาติ จะให้การสนับสนุนทางสังคมด้านการแสดงความห่วงใยให้กำลังใจในการดูแลผู้ป่วยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.5 รองลงมาได้แก่ การช่วยเหลือดูแลผู้ป่วย คิดเป็นร้อยละ 27.8 และสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการรักษาคิดเป็นร้อยละ 27.2 ส่วนการให้คำแนะนำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วย น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.5 เครือข่ายทางสังคมที่ไม่ใช่ญาติ จะให้การสนับสนุนทางสังคมด้านการช่วยเหลือดูแลผู้ป่วยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.6 รองลงมาได้แก่ ด้านการให้คำแนะนำ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วย และแสดงความห่วงใยให้กำลังใจในการดูแลผู้ป่วย ร้อยละ 24.6 และ 22.8 ตามลำดับ ส่วนการสนับสนุนด้านค่าใช้จ่ายในการรักษา น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 21.0

ตอนที่ 3 การสนับสนุนทางสังคม

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของ
ครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ โดยส่วนรวม และรายด้าน

การสนับสนุนทางสังคม	ช่วงคะแนน	\bar{X}	S.D	ระดับ
(N=197)				
การสนับสนุนด้านกำลังใจและความห่วงใย	12-48	28.79	6.84	ปานกลาง
การสนับสนุนด้านการดูแลช่วยเหลือ และให้คำแนะนำ	10-40	24.44	5.70	ปานกลาง
การสนับสนุนด้านค่าใช้จ่ายการรักษา และแรงงาน	8-32	16.56	4.85	ต่ำ
การสนับสนุนทางสังคมโดยส่วนรวม	30-120	69.79	14.59	ปานกลาง

จากตารางที่ 6 แสดงว่า คะแนนการสนับสนุนด้านกำลังใจและความห่วงใย มีช่วง
คะแนนเท่ากับ 12-48 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 28.79 คะแนนการสนับสนุน การดูแลช่วยเหลือและ
ให้คำแนะนำมีช่วงคะแนน 10-40 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 24.44 และการสนับสนุนด้านค่าใช้จ่าย
การรักษาและแรงงานช่วงคะแนน 8-32 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.56 และ เมื่อพิจารณาการสนับสนุน
โดยส่วนรวมมีช่วงคะแนน 30-120 มีค่าเฉลี่ย 69.79 ซึ่งหมายถึง การสนับสนุนทางสังคมทั้ง
3 ด้าน และการสนับสนุนทางสังคมโดยส่วนรวมในระดับปานกลาง ตามเกณฑ์ของการวิจัย

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของการ ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากเครือข่ายทางสังคมของ ครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ จำนวน ตามระดับของการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของ ครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

ระดับการได้รับการสนับสนุนทางสังคม		จำนวน	ร้อยละ
		(N=197)	
ระดับสูง	(90-120)	44	22.34
ระดับปานกลาง	(60-89.99)	135	68.52
ระดับต่ำ	(30-59.99)	18	9.14

จากตารางที่ 7 แสดงว่าครอบครัวผู้ป่วยจิตเภท ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากเครือข่ายทางสังคมในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ = 68.52 รองลงมาได้แก่การได้รับการสนับสนุนทางสังคมระดับสูงคิดเป็นร้อยละ = 22.34 น้อยที่สุด คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคมระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 9.14

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 4 การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วย

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาบูรณาการภายในครอบครัวของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ โดยเรียงลำดับตามคะแนนเฉลี่ย

การเผชิญภาวะเครียด	\bar{X}	S.D	ระดับ
	(N=197)		
1. เชื่อว่าผู้ป่วยจะได้รับการดูแลรักษา อย่างดีที่สุด	2.30	.75	สูง
2. พยายามรักษาความสงบมั่นคงใน ครอบครัว	2.22	.74	สูง
3. เสียสละตนเองเพื่อผู้ป่วย	2.10	.82	สูง
4. สมาชิกแต่ละคนได้ปฏิบัติหน้าที่ของตน ตามบทบาทหน้าที่ของตน	2.07	.74	สูง
5. ข้าพเจ้าทำกิจกรรมประจำวันตาม ปกติเพื่อให้ทุกคนเห็นว่าข้าพเจ้า เข้มแข็งทั้งร่างกายและจิตใจ	2.07	.74	สูง
6. ข้าพเจ้าพยายามทำให้ความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคลในครอบครัวแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น	2.06	.75	สูง
7. ให้สมาชิกในครอบครัวช่วยกันรับผิดชอบ ทำงานบ้าน	1.97	.78	ปานกลาง
8. เชื่อว่าปัญหาที่เกิดขึ้นจะต้องมีทางแก้ไข	1.86	.88	ปานกลาง
9. ให้สมาชิกในครอบครัวช่วยกันดูแลให้ ผู้ป่วยได้รับยาอย่างสม่ำเสมอ	1.86	.86	ปานกลาง

ตารางที่ 8 (ต่อ)

การเผชิญภาวะเครียด	\bar{X}	S.D	ระดับ
	(N=197)		
10. ให้อสมาชิกในครอบครัวช่วยกันกระตุ้น ให้ผู้ป่วยพยายามช่วยเหลือตนเองให้ มากในสิ่งที่พอจะทำได้	1.82	.86	ปานกลาง
11. ข้าพเจ้าสามารถพูดถึงความรู้สึกส่วนตัว และความกังวลใจให้กับสมาชิกในครอบครัวได้	1.81	.91	ปานกลาง
12. รู้สึกไว้วางใจและเชื่อมั่นว่าสมาชิก ในครอบครัวจะสามารถช่วยเหลือ ข้าพเจ้าและผู้ป่วยได้	1.79	.87	ปานกลาง
13. ข้าพเจ้าพยายามคิดอยู่เสมอว่าตนเอง มีหลายสิ่งที่คุณยินดี	1.79	.90	ปานกลาง
14. ข้าพเจ้ามักจะทำกิจกรรมร่วมกับสมาชิก ในครอบครัว	1.72	.77	ปานกลาง
15. เชื่อว่าอาการผู้ป่วยจะดีขึ้น	1.58	.93	ปานกลาง
16. พยายามทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับ ผู้ป่วย	1.55	.85	ปานกลาง
17. สมาชิกในครอบครัวช่วยกันศึกษาหา ความรู้เกี่ยวกับการเจ็บป่วย เพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับ การเจ็บป่วย วิธีการดูแลรักษาและ ป้องกันการเจ็บป่วยเรื้อรัง	1.51	.85	ปานกลาง
การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้น การรักษามุมมองภายในครอบครัว	32.08	8.34	ปานกลาง

จากตารางที่ 8 แสดงว่า ข้อคำถามเกี่ยวกับมิติรักษาบูรณาภาพภายในครอบครัวมีทั้งหมด 17 ข้อ เมื่อวิเคราะห์คำตอบเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามส่วนใหญ่ มีค่าระดับการเผชิญภาวะเครียด อยู่ในระดับปานกลางถึง 11 ข้อ โดยที่ข้อคำถามที่ระบุว่าให้สมาชิกในครอบครัวช่วยกันรับผิดชอบ ทำงานบ้าน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 1.97 และข้อคำถามที่ระบุว่า สมาชิกในครอบครัวช่วยกันศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการเจ็บป่วย เพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับการเจ็บป่วย วิธีการดูแลรักษา และการป้องกันการเจ็บป่วยเรื้อรัง มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ 1.51 ส่วนข้อคำถามที่มีค่าระดับการเผชิญภาวะเครียด อยู่ในระดับสูง มีเพียง 6 ข้อ โดยที่ข้อคำถามที่ระบุว่า เชื่อว่าผู้ป่วยจะได้รับการดูแลรักษาอย่างดีที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 2.30 และข้อคำถามที่ระบุว่า ข้าพเจ้าพยายามทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัวแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ 2.06

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนการเผชิญภาวะเครียดมิติที่ 1 ใน การรักษาความมั่นคงทางจิตใจของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ โดยเรียงลำดับ ตามคะแนนเฉลี่ย

การเผชิญภาวะเครียด	\bar{X}	S.D	ระดับ
	(N=197)		
1. ข้าพเจ้าไหว้พระ สวดมนต์ ภาวนา บนบานให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือ	1.83	.96	ปานกลาง
2. ข้าพเจ้าพึงพอใจในการรับประทานอาหาร	1.83	.76	ปานกลาง
3. ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นในทุกด้าน	1.79	.83	ปานกลาง
4. ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นอิสระและพึ่งตนเอง ได้มากขึ้น	1.78	.83	ปานกลาง
5. พุ่มเทเวลาและแรงงานให้กับงาน	1.76	.84	ปานกลาง
6. ข้าพเจ้าพักผ่อนนอนหลับได้	1.76	.82	ปานกลาง
7. ข้าพเจ้าเข้าร่วมในกิจกรรมสังคม กับเพื่อน ๆ	1.50	.81	ปานกลาง
8. ข้าพเจ้ารักษารูปร่างและบุคลิกให้ดี อยู่เสมอได้	1.49	.89	ปานกลาง
9. ข้าพเจ้ามีเวลาอยู่กับคนเดียวเมื่อต้องการ	1.45	.84	ปานกลาง
10. ข้าพเจ้ามีโอกาสดูแลครอบครัว งานที่รับผิดชอบในครอบครัว	1.43	.78	ปานกลาง
11. การมีสัมพันธภาพกับเพื่อนบ้าน เพื่อช่วย ให้ข้าพเจ้ารู้สึกมีคุณค่าและได้รับการ ยอมรับ	1.37	.84	ปานกลาง
12. ข้าพเจ้าแสดงความชื่นชมในความคิด หรือความสำเร็จของตนเองและสมาชิก ในครอบครัว (เช่นชื่อของขบวนการให้ตนเอง)	1.35	.95	ปานกลาง

ตารางที่ 9 (ต่อ)

การเผชิญภาวะเครียด	\bar{X}	S.D	ระดับ
(N=197)			
13. ข้าพเจ้าสามารถแสดงอารมณ์ได้	1.35	.72	ปานกลาง
14. ได้พูดคุยกับบุคคลอื่น ๆ ที่ไม่ใช่บุคคล ในวิชาชีพทางการแพทย์เกี่ยวกับ ความรู้สึกของตนเอง	1.30	.79	ปานกลาง
15. ข้าพเจ้าให้ความสนใจกับงานอดิเรก เช่น ศิลปะดนตรี	1.16	.90	ปานกลาง
16. ข้าพเจ้าหางานพิเศษทำ	1.11	.89	ปานกลาง
17. เชิญเพื่อนบ้านมาสังสรรค์ที่บ้านหรือไป เยี่ยมเยียนเพื่อน ๆ	1.11	.81	ปานกลาง
18. ข้าพเจ้าใช้ยาช่วยเพื่อให้ตนเองสบาย	0.72	.86	ต่ำ
การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้น การรักษาความมั่นคงทางจิตใจ	26.09	7.00	

จากตารางที่ 9 แสดงว่าข้อคำถามเกี่ยวกับมิติรักษาความมั่นคงทางจิตใจทั้งหมด 18 ข้อ เมื่อวิเคราะห์คำตอบเป็นรายข้อพบว่าข้อคำถามส่วนใหญ่มีค่าระดับการเผชิญภาวะเครียด อยู่ในระดับปานกลาง โดยที่ข้อคำถามที่ระบุว่า ข้าพเจ้าไหวพระ สวดมนต์ ภาวนา บนบานให้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือ และข้าพเจ้านิ่งพอใจในการรับประทานอาหาร มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 1.83 และข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ เชิญเพื่อนบ้านมาสังสรรค์ที่บ้านหรือไปเยี่ยมเยียนเพื่อน ๆ ส่วน ข้อคำถามที่มีค่าระดับความเครียดต่ำ มีเพียง 1 ข้อ คือ ข้าพเจ้าใช้ยาช่วยเพื่อให้ตนเองสบาย โดยมีค่าเฉลี่ย 0.72

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนการเผชิญภาวะเครียด
 มิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วยของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ โดยเรียงลำดับ
 ตามคะแนนเฉลี่ย

การเผชิญภาวะเครียด	\bar{X}	S.D.	ระดับ
(N=197)			
1. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจว่าได้ให้การดูแล ผู้ป่วยตามแผนการรักษาพยาบาล	1.87	.80	ปานกลาง
2. ข้าพเจ้าซักถามปัญหาหรือข้อสงสัยกับ แพทย์ผู้รักษาเกี่ยวกับโรคหรือการรักษา	1.57	.80	ปานกลาง
3. ข้าพเจ้าศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับการเจ็บ ป่วย เพื่อให้หาวิธีแก้ไขปัญหาให้ดีขึ้น	1.50	.88	ปานกลาง
4. ข้าพเจ้าศึกษาสาเหตุและปัญหาการเจ็บ ป่วยของผู้ป่วยครั้งนี้	1.50	.90	ปานกลาง
5. ข้าพเจ้าพูดคุยซักถามปัญหาต่าง ๆ กับ เจ้าหน้าที่สุขภาพ(แพทย์ พยาบาล) เมื่อมาโรงพยาบาล	1.47	.76	ปานกลาง
6. ข้าพเจ้าศึกษาวิธีการแก้ปัญหามนุษย์ อื่นรอบข้างที่มีปัญหาคล้ายคลึงกับข้าพเจ้า	1.31	.86	ปานกลาง
7. ข้าพเจ้าพูดคุยและอธิบายให้เพื่อน หรือ เพื่อนบ้านเข้าใจถึงสภาพภายในครอบครัว	1.29	.82	ปานกลาง
8. ข้าพเจ้าสนทนากับญาติของผู้ป่วยจิตเภท เพื่อปรึกษาหารือแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ซึ่งกันและกัน	1.12	.96	ปานกลาง

ตารางที่ 10 (ต่อ)

การเผชิญภาวะเครียด	\bar{X}	S.D	ระดับ
(N=197)			
9. ข้าพเจ้าศึกษาความรู้เกี่ยวกับโรคจิตเภท และการดูแลผู้ป่วยจากหนังสือ	.96	.84	ต่ำ
การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เห็น การเข้าใจการเจ็บป่วย	12.59	5.17	

จากตารางที่ 10 แสดงว่า ข้อคำถามเกี่ยวกับมิติการเข้าใจการเจ็บป่วย มีทั้งหมด 8 ข้อ ข้อคำถามส่วนใหญ่มีค่าระดับการเผชิญภาวะเครียดอยู่ในระดับปานกลาง ถึง 8 ข้อ โดยที่ ข้อคำถามที่ระบุว่า ข้าพเจ้ามีความมั่นใจว่าได้ให้การดูแลผู้ป่วยตามแผนการรักษาพยาบาล มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 1.87 และข้อคำถามที่ระบุว่าข้าพเจ้าสนทนากับญาติของผู้ป่วยจิตเภท เพื่อปรึกษาหารือ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ 1.12 ส่วนข้อคำถามที่มีค่าระดับการเผชิญภาวะเครียดต่ำสุดคือ ข้าพเจ้าศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับโรคจิตเภทและการดูแลผู้ป่วยจากหนังสือ โดยมีค่าเฉลี่ย .96

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัว
ผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ จำแนกเป็นรายด้าน

การเผชิญภาวะเครียด	ช่วงคะแนน	\bar{X}	S.D.	ระดับ
มิติที่เน้นการรักษาบูรณาภาพภายในครอบครัว	0 - 51	32.08	8.34	ปานกลาง
มิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจ	0 - 54	26.09	7.00	ปานกลาง
มิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วย	0 - 27	12.08	5.17	ปานกลาง
รวม	0 - 132	69.79	14.59	ต่ำ

จากตารางที่ 11 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญภาวะเครียดเมื่อ
จำแนกเป็นรายด้านพบว่า มิติที่เน้นรักษาบูรณาภาพภายในครอบครัว มิติที่เน้นการรักษาความมั่นคง
ทางจิตใจ มิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 32.08, 26.09 และ 12.59
ตามลำดับ ซึ่งหมายถึง การเผชิญภาวะเครียดในระดับปานกลางตามเกณฑ์ของการวิจัย และ
ครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทใช้วิธีการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาบูรณาภาพภายในครอบครัว
มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 32.08 ส่วนการเผชิญภาวะเครียดโดยส่วนรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ
69.79 ซึ่งหมายถึง การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทอยู่ในระดับไม่ดี ตามเกณฑ์
ของการวิจัย

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ จำแนกตามระดับของการเผชิญภาวะเครียด

ระดับของการเผชิญภาวะเครียด	จำนวน	ร้อยละ
ระดับสูง (88-132)	26	13.2
ระดับกลาง (44-87.99)	157	79.7
ระดับต่ำ (0-43.99)	14	7.1

จากตารางที่ 12 แสดงว่า การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 79.7 รองลงมาได้แก่การเผชิญภาวะเครียดระดับสูงและระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 13.2 และ 7.1 ตามลำดับ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรของพยากรณ์การเผชิญภาวะ เครียดของครอบครัวผู้จัดเกตุผู้หนึ่ง

ตารางที่ 13 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเกตุกับตัวพยากรณ์ และตัวพยากรณ์กับตัวพยากรณ์ของครอบครัวผู้จัดเกตุผู้หนึ่ง

รหัส ตัวแปร	V ₁	V ₂	V ₆	V ₇	V ₁₁	A ₁	A ₆	A ₇	SB ₁	SB ₂	SB ₃	SB	SC ₁	SC ₂	SC ₃	SC
V ₁ เพศ	1.000															
V ₂ อายุ	-.122	1.000														
V ₆ ลักษณะครอบครัว	-.035	-.078	1.000													
V ₇ การศึกษา	-.199	-.473**	.014	1.000												
V ₁₁ จำนวนปีที่เจ็บป่วย	-.049	-.211**	-.128	.047	1.000											
A ₁ ขนาดของ เครือข่ายของสังคม	-.056	-.139	.013	.231**	-.292	1.000										
A ₆ ลักษณะความสัมพันธ์ A ₆	-.099	.014	.036	.109	-.099	.512**	1.000									
A ₇ ระยะเวลาที่รู้จักกัน A ₇	-.127	.044	.019	.014	-.010	.433	.320**	1.000								
SB ₁ การสนับสนุนด้านกำลังใจและความห่วงใย	-.019	.038	-.083	.129	-.180**	.273**	.216**	.069	1.000							
SB ₂ การสนับสนุนด้านการดูแลช่วยเหลือที่คำแนะนำ	-.021	.097	-.086	.042	-.011	.076	.186**	.072	.573**	1.000						
SB ₃ การสนับสนุนด้านค่าใช้จ่ายแรงงาน	-.008	.029	-.130	.105	-.018	.147	.224**	.144	.610**	.451**	1.000					
SB การสนับสนุนด้านโดยส่วนรวมและแรงงาน	-.016	.065	-.116	.112	-.074	.206**	.248**	.108	.895**	.809**	.794**	1.000				
การเผชิญภาวะเครียด																
SC ₁ มิตรภาพบุรุษภรรยาคนรอบครัว	-.156	.024	-.008	.171**	-.228**	.263**	.128	.017	.598**	.336**	.504**	.579**	1.000			
SC ₂ มิตรภาพ ความมั่นคงทางจิตใจ	-.016	.160	-.014	.190**	-.117	.196**	.304**	.140	.204**	.076**	.422**	.266**	.369**	1.000		
SC ₃ มิตรภาพบุรุษภรรยาเห็นการเข้าใจการเจ็บป่วย	-.1946**	.004	.000	.130	-.215**	.099	.118	.017	.376**	.178**	.328**	.355**	.464**	.471**	1.000	
SC การเผชิญตามเครียดโดยส่วนรวม	-.1354	.056	-.002	.211**	-.237**	.252**	.235**	.075	.516**	.263**	.546**	.526**	.822**	.772**	.722**	1.000

** p < .01

จากตารางที่ 13 แสดงว่าการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทมีความสัมพันธ์ทางบวก ในระดับปานกลางกับการสนับสนุนทางสังคม ด้านกำลังใจและความหวังใจ การสนับสนุนด้านค่าใช้จ่ายและแรงงาน และการสนับสนุนทางสังคมโดยรวม ($r = .516, .546$ และ $.526$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ และระดับการศึกษา ขนาดเครือข่ายทางสังคม ลักษณะความสัมพันธ์ การสนับสนุนด้านการดูแลช่วยเหลือและคำแนะนำมีความสัมพันธ์ทางบวก ในระดับต่ำกับการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ ($r = .211, .252, .235, .263$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ ส่วนจำนวนปีที่เจ็บป่วยมีความสัมพันธ์ทางลบ ในระดับต่ำกับการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ ($r = -.237$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ $.01$

เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอื่นกับการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่เป็นรายด้านพบว่า

1. การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่มีความสัมพันธ์ทางบวก อยู่ในระดับปานกลาง กับการสนับสนุนด้านกำลังใจ และความหวังใจ การสนับสนุนด้านค่าใช้จ่ายและแรงงาน ($r = .516$ และ $.546$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำกับระดับการศึกษา ขนาดของเครือข่ายทางสังคม ลักษณะความสัมพันธ์ การสนับสนุนด้านการดูแลช่วยเหลือและให้คำแนะนำ ($r = .211, .252, .235$ และ $.263$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางลบในระดับต่ำกับจำนวนปีที่เจ็บป่วย ($r = -.237$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$

2. การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาบุรณภาพภายในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลาง กับการสนับสนุนทางสังคมทั้ง 3 ด้าน และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำกับระดับการศึกษา ขนาดเครือข่ายทางสังคม ($r = .171, .223$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ $.01$ และจำนวนปีที่เจ็บป่วยมีความสัมพันธ์ทางลบในระดับต่ำ ($r = -.228$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจ มีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับปานกลาง กับระดับความสัมพันธ์และการสนับสนุนด้านค่าใช้จ่ายและแรงงาน ($r = .304$ และ $.422$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำกับระดับการศึกษา ขนาดของเครือข่ายทางสังคม การสนับสนุนด้านกำลังใจและความหวังใจ การสนับสนุนด้านการดูแลช่วยเหลือและการแนะนำ ($r = .190, .204, .076$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$

4. การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการสนับสนุนด้านกำลังใจและความห่วงใย การสนับสนุนด้านค่าใช้จ่าย ($r = .376, .328$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำกับการสนับสนุนการดูแลช่วยเหลือและให้คำแนะนำ ($r = .178$) และมีความสัมพันธ์ทางลบอยู่ในระดับต่ำกับจำนวนปีที่เจ็บป่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณในการเลือกตัวแปรในการพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

ตัวพยากรณ์	B	b	S.E. _b	t
จำนวนปีที่เจ็บป่วย	-.1952	-3.8699	1.2268	-3.154**
ระยะเวลาที่รู้จักกัน	-.0171	-.0205	.0790	-.260
ระดับการศึกษา	.1553	2.0514	.9183	2.234*
ลักษณะครอบครัว	.0318	1.0592	1.9708	.537
เพศ	.1261	4.1028	1.9294	2.126*
การสนับสนุนทางสังคม	.4686	.5205	.0684	7.610**
ลักษณะความสัมพันธ์	.0337	.6697	1.3815	.485
อายุ	.0603	.9291	1.0746	.865
ขนาดของเครือข่าย	.0994	1.1662	.8749	1.333
R = .6090		F = 12.2535**		
R ² = .3709				

* $p < .05$

** $p < .01$

จากตารางที่ 14 แสดงว่า เมื่อนำตัวพยากรณ์ทั้งหมด 9 ตัว มาพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่พบว่า สามารถพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ได้โดยมีสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ ร้อยละ 37.09 ($R^2 = .3709$) และเมื่อพิจารณาสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ทั้งหมดในรูปคะแนนมาตรฐาน ปรากฏว่า ตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยได้ในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม ส่วนจำนวนปีที่เจ็บป่วยสามารถพยากรณ์ในทางลบได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และตัวพยากรณ์ซึ่งได้แก่ระดับการศึกษาและเพศ สามารถพยากรณ์ในทางบวกได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตารางที่ 15 วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณในการเลือกตัวแปรในการพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียด
มิติที่เน้นการรักษาบูรณาการภายในครอบครัวของผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

ตัวพยากรณ์	B	b	S.E. _b	t
จำนวนปีที่เจ็บป่วย	-.1937	-1.9766	.5879	-3.362**
ระยะเวลาที่รู้จักกัน	-.0851	-.0526	.0378	-1.389
ระดับการศึกษา	.1353	.9204	.4401	2.091*
ลักษณะครอบครัว	.0653	1.1200	.9445	1.186
เพศ	.1636	2.7398	.9246	2.963**
การสนับสนุนทางสังคม	.5451	.3117	.0327	9.508**
ลักษณะความสัมพันธ์	.1396	-1.4260	.6621	-2.154*
อายุ	.1564	1.2395	.5150	2.407
ขนาดของเครือข่าย	.2329	1.4056	.4193	3.352**
R = .5367		F = 6.8049**		
R ² = .2880				

*p < .05 **p < .01

จากตารางที่ 15 แสดงว่า เมื่อนำตัวพยากรณ์ทั้ง 9 ตัว มาพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาบูรณาการภายในครอบครัวของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ พบว่าสามารถพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาบูรณาการภายในครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ ได้โดยมีสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ร้อยละ 28.28 ($R^2 = .2880$) และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ทั้งหมดในรูปคะแนนมาตรฐาน ปรากฏว่าตัวที่สามารถพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาบูรณาการภายในครอบครัวของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ในทางบวก ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ เพศ การสนับสนุนทางสังคมและขนาดของเครือข่ายทางสังคม และตัวพยากรณ์ ระดับการศึกษา และสามารถพยากรณ์ในทางบวก ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนจำนวนปีที่เจ็บป่วยและลักษณะความสัมพันธ์ของเครือข่ายสามารถพยากรณ์การเผชิญความเครียดในทางลบ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ

ตารางที่ 16 วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณในการเลือกตัวแปรในการพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียด
 มิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

ตัวพยากรณ์	B	b	S.E. _b	t
จำนวนปีที่เจ็บป่วย	-.0658	-.5635	.6070	-.928
ระยะเวลาที่รู้จักกัน	-.0612	.0317	.0391	.813
ระดับการศึกษา	.0974	.5563	.4544	1.224
ลักษณะครอบครัว	.0222	-.3207	.9752	-.329
เพศ	.0413	-.5804	.9547	-.608
การสนับสนุนทางสังคม	.1975	.0948	.0338	2.801**
ลักษณะความสัมพันธ์	.2466	2.1145	.6836	3.093**
อายุ	-.1331	-.88587	.5317	-1.666
ขนาดของเครือข่าย	-.0489	-.24812	.4329	-.573
R = .4184		F = 4.4106**		
R ² = .1751				

* $p < .05$ ** $p < .01$

จากตารางที่ 16 แสดงว่า เมื่อนำตัวพยากรณ์ทั้งหมด จำนวน 9 ตัว มาพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ พบว่า สามารถพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดได้โดยมีสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ร้อยละ 17.51 ($R^2 = .1751$) เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของการพยากรณ์ทั้งหมดในรูปคะแนนมาตรฐาน ปรากฏว่า ตัวที่สามารถพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ในทางบวก ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม และลักษณะความสัมพันธ์ของเครือข่าย

ตารางที่ 17 วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณในการเลือกตัวแปรในการพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียด
มิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วยของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

ตัวพยากรณ์	B	b	S.E. _b	t
จำนวนปีที่เจ็บป่วย	-.2103	-1.3297	.4373	-3.040**
ระยะเวลาที่รู้จักกัน	7.2098	2.7581	.0281	.010
ระดับการศึกษา	.1364	.5746	.3274	1.755
ลักษณะครอบครัว	.0244	-.2598	.7026	.370
เพศ	.1872	1.9434	.6878	2.825**
การสนับสนุนทางสังคม	.3219	.1140	.0243	4.677**
ลักษณะความสัมพันธ์	-2.9750	-.0188	.4925	-.038
อายุ	.1172	.5755	.3831	1.502
ขนาดของเครือข่าย	2.3331	8.7232	.3119	.028
R = .4624		F = 5.6535**		
R ² = .2138				

* p < .05

** p < .01

ตารางที่ 17 แสดงว่า เมื่อนำตัวพยากรณ์ทั้งหมด จำนวน 11 ตัว มาพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วยของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ พบว่าสามารถพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วยของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ได้ โดยมีสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ ร้อยละ 21.38 ($R^2 = .2138$) เมื่อพิจารณาสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ทั้งหมดในรูปคะแนนมาตรฐาน ปรากฏว่า ตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วยของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ในทางบวก ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ จำนวนปีที่เจ็บป่วย เพศ และการสนับสนุนทางสังคม

ตารางที่ 18 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) ระหว่างตัวแปรพยากรณ์ที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการถดถอย ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) และทดสอบความมีนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่เพิ่มขึ้น (R^2 Change) ในการพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

ลำดับขั้นตัวพยากรณ์	R	R^2	R^2 Change	F
SB	.5252	.2761	.2761	74.54**
SB V_{11}	.5613	.3158	.0392	11.12**
SB V_{11} V_7	.5855	.3434	.0271	8.03**

** $p < .01$

จากตารางที่ 18 พบว่า การสนับสนุนทางสังคม (SB) สามารถอธิบายความแปรปรวนของการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เท่ากับ .2761 ($R^2 = .2761$) แสดงว่าการสนับสนุนทางสังคมสามารถพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทได้ร้อยละ 27.61

ขั้น 2 เมื่อเพิ่มตัวพยากรณ์ ได้แก่จำนวนปีที่เจ็บป่วย (V_{11}) เข้าไป สัมประสิทธิ์การพยากรณ์ เพิ่มขึ้นเป็น .3158 ($R^2 = .3158$) สามารถเพิ่มประสิทธิภาพของการพยากรณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ การสนับสนุนทางสังคม ระยะเวลาในการเจ็บป่วย สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยได้เพิ่มขึ้น ร้อยละ 31.58 โดยที่การสนับสนุนทางสังคมสามารถอธิบายความแปรปรวนการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ ได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.92 (R^2 Change = .0392)

ขั้นที่ 3 เมื่อเพิ่มตัวพยากรณ์ ระดับการศึกษา (V_7) เข้าไปสัมพันธ์กับการพยากรณ์เพิ่มเป็น .3434 ($R^2 = .3434$) สามารถเพิ่มประสิทธิภาพของการพยากรณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ การสนับสนุนทางสังคม จำนวนปีที่เจ็บป่วย ระดับการศึกษา สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทได้ร้อยละ 34.34 โดยที่ระดับการศึกษาสามารถอธิบายความผันแปรการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.71 ($R^2 \text{ Change} = .0271$)

ศูนย์วิทยพัชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 19 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (b) และคะแนนมาตรฐาน (B) ทดสอบความมีนัยสำคัญของ b และแสดงสมการถดถอยพหุคูณที่ใช้พยากรณ์ การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

ตัวพยากรณ์	B	b	S.E. _b	t
SB	.4692	.5215	.6654	7.90**
V ₁₁	-.2050	-4.0768	1.1513	-3.54**
V ₇	.1741	2.3072	.7711	2.99**

R =	.5855	a =	33.4891
R ² =	.3434	overall F =	7.7182**

** p < .01

จากตารางที่ 19 พบว่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวพยากรณ์ทั้ง 3 ตัว กับตัวแปรเกณฑ์มีค่าเท่ากับ .5855 ซึ่งมีค่าสูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ระหว่างตัวพยากรณ์แต่ละตัวกับตัวแปรเกณฑ์ แสดงว่า ตัวพยากรณ์ทั้ง 3 ตัว ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ ได้ดีกว่าการพยากรณ์ตัวเดียว โดยตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม จำนวนปีที่เจ็บป่วย ระดับการศึกษา สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณา ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปคะแนน มาตรฐาน (B) พบว่าตัวพยากรณ์ที่มีค่า B สูงสุดคือ การสนับสนุนทางสังคม (B = .4692) รองลงมาคือ จำนวนปีที่เจ็บป่วย (B = -.2050) ระดับการศึกษา (B = .1741) ตามลำดับ แสดงว่าการสนับสนุนทางสังคม มีความสำคัญเป็นอันดับแรกในการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ รองลงมาคือ ระยะเวลาการเจ็บป่วย (V₁₁) และระดับการศึกษา (V₇) โดยสามารถสร้าง

สมการพยากรณ์การเปลี่ยนแปลงเครือข่ายของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทในรูปคะแนนดิบ และสมการในรูปคะแนนมาตรฐานดังนี้

สมการในรูปคะแนนดิบ

$$Y = 33.4891 + .5215SB - 4.0768V_{11} + 2.3072V_7$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .4692SB - .2050V_{11} + .1741V_7$$

ศูนย์วิทยพัชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 20 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) ระหว่างตัวแปรพยากรณ์ที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการถดถอย ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) และทดสอบความมีนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่เพิ่มขึ้น (R^2 Change) ในการพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาบุรณภาพภายในครอบครัวของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

ลำดับขั้นตัวพยากรณ์	R	R^2	R^2 Change	F
SB	.5780	.3353	.3353	98.31**
SB V_{11}	.6072	.3694	.0344	10.60*
SB V_{11} V_1	.6278	.3940	.0242	7.76**
SB V_{11} V_1 A_1	.6421	.4122	.0184	6.03**

** $p < .01$

จากตารางที่ 20 พบว่า การสนับสนุนทางสังคม (SB) สามารถอธิบายความแปรปรวนของการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เท่ากับ .3353 ($R^2 = .3353$) แสดงว่าการสนับสนุนทางสังคม (SB) สามารถพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ใหญ่ได้ร้อยละ 33.53

ขั้นที่ 2 เมื่อเพิ่มตัวพยากรณ์ จำนวนปีที่เจ็บป่วยเข้าไป สัมประสิทธิ์การพยากรณ์จะเพิ่มเป็น .3694 ($R^2 = .3694$) สามารถเพิ่มประสิทธิภาพการพยากรณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ การสนับสนุนทางสังคม (SB) และระยะเวลาการเจ็บป่วย (V_{11}) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาบุรณภาพภายในครอบครัวได้เพิ่มเป็นร้อยละ 36.94 โดยที่ระยะเวลาการเจ็บป่วยสามารถอธิบายความแปรปรวนการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาบุรณภาพภายในครอบครัวของผู้ป่วยจิตเภทได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.44 (R^2 Change = .0344)

ขั้นที่ 3 เมื่อเพิ่มตัวพยากรณ์เพศ (V_1) เข้าไปสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เพิ่มเป็น .3940 ($R^2 = .3940$) สามารถเพิ่มประสิทธิภาพการพยากรณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ การสนับสนุนทางสังคม ระยะเวลาการเจ็บป่วย เพศ สามารถร่วมกันอธิบายความ

แปรปรวนการเผชิญภาวะเครียด มิตรักษามูลกายในครอบครัว ได้เพิ่มเป็นร้อยละ 39.4 โดยที่เพศ สามารถอธิบายความแปรปรวนการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษามูลกายในครอบครัวของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 2.42 (R^2 Change = .0242)

ขั้นที่ 4 เมื่อเพิ่มตัวพยากรณ์ ขนาดเครือข่ายทางสังคม (A_1) เข้าไปสัมพันธ์กับการพยากรณ์เพิ่มเป็น .4122 ($R^2 = .4122$) สามารถเพิ่มประสิทธิภาพการพยากรณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ การสนับสนุนทางสังคม จำนวนปีที่เจ็บป่วย เพศ ขนาดเครือข่ายทางสังคม สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษามูลกายในครอบครัว ได้เพิ่มเป็นร้อยละ 41.22 โดยที่ขนาดเครือข่ายทางสังคม สามารถอธิบายความแปรปรวนการเผชิญภาวะเครียด มิตรักษามูลกายในครอบครัวของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทเพิ่มขึ้นได้ร้อยละ 1.84 (R^2 change = .0184)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (b) และคะแนนมาตรฐาน (B) ทดสอบความมีนัยสำคัญของ b และแสดงสมการถดถอยพหุคูณที่ใช้พยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาบุรณภาพภายในครอบครัว ของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

ตัวพยากรณ์	B	b	S.E. _b	t
SB	.5642	.3229	.0329	10.01**
V ₁₁	-.1514	-1.5447	.5634	-2.73**
V ₁	.1770	2.9745	.9140	3.25**
A ₁	.3188	1.9201	.4925	3.90**

R = .6421	a = 8.7222
R ² = .4122	overall F = 10.8151**

** p < .01

จากตารางที่ 21 พบว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวพยากรณ์ ทั้ง 4 ตัว กับตัวแปรเกณฑ์มีค่าเท่ากับ .6421 ซึ่งมีค่าสูงกว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ระหว่างตัวพยากรณ์แต่ละตัวกับตัวแปรเกณฑ์ แสดงว่าตัวพยากรณ์ทั้ง 4 ตัว ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการเผชิญภาวะเครียดของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ ได้ดีกว่าการใช้ตัวแปรพยากรณ์ตัวเดียว โดยตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม จำนวนปีที่เจ็บป่วย (V₁₁) เพศ (V₁) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการเผชิญภาวะเครียด มิติที่เน้นการรักษาบุรณภาพภายในครอบครัว ของครอบครัวผู้ป่วยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ที่ถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน (B) พบว่าตัวพยากรณ์ที่มีค่า B สูงสุด คือ การสนับสนุนทางสังคม (B = .5642) รองลงมาคือ จำนวนปีที่เจ็บป่วย (B = -.1514) ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางลบ ต่อมาได้แก่ เพศ (B = .1770) และขนาดเครือข่ายทางสังคม (B = .3188) แสดงว่าการสนับสนุนทางสังคมมีความสำคัญเป็นอันดับแรกในการพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาบูรณาการภายในครอบครัว รองลงมาคือ ขนาดของเครือข่ายทางสังคม เพศ และระยะเวลาการเจ็บป่วย ตามลำดับ โดยสร้างสมการพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาบูรณาการภายในครอบครัวของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ได้ดังนี้

สมการในรูปคะแนนดิบ

$$Y' = 8.7222 + .3229 SB - 1.5447 V_{11} + 2.9745 V_1 + 1.9201 A_1$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z^1 = .5642 SB - .1514 V_{11} + .1770 V_1 + .3188 A_1$$

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) ระหว่างตัวแปรพยากรณ์ที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการถดถอย ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) และทดสอบความมีนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่เพิ่มขึ้น (R^2 change) ในการพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

ลำดับขั้นตัวพยากรณ์	R	R^2	R^2 Change	F
A_e	.3040	.0929	.0929	19.90**
A_e SB	.3623	.1311	.0380	8.59**
A_e SB V_2	.4032	.1624	.0313	7.28**

** $p < .01$

จากตารางที่ 22 พบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ของเครือข่าย (A_e) สามารถอธิบายความแปรปรวนการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เท่ากับ .0929

($R^2 = .0929$) แสดงว่าลักษณะความสัมพันธ์ของเครือข่าย สามารถพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียด มิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจของครอบครัว ผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ ได้ร้อยละ 9.29

ขั้น 2 เพิ่มตัวพยากรณ์ การสนับสนุนทางสังคม (SB) เข้าไป สัมประสิทธิ์การพยากรณ์เพิ่มเป็น .1311 ($R^2 = .1311$) สามารถเพิ่มประสิทธิภาพของการพยากรณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นก็คือ ลักษณะความสัมพันธ์ของเครือข่ายทางสังคม การสนับสนุนทางสังคม สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจได้เพิ่มเป็นร้อยละ 13.11 โดยที่ การสนับสนุนทางสังคม สามารถอธิบายความแปรปรวนการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจของครอบครัว ผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.80 (R^2 Change = .0380)

ขั้น 3 เพิ่มตัวพยากรณ์ อายุ (V_2) เข้าไปสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เพิ่มเป็น .1624 ($R^2 = .1624$) สามารถเพิ่มประสิทธิภาพการพยากรณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ลักษณะความสัมพันธ์ของเครือข่าย การสนับสนุนทางสังคม และอายุ สามารถร่วมกัน

อธิบายความแปรปรวนการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจของครอบครัว
ผู้ป่วยป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ ได้เพิ่มเป็นร้อยละ 16.24 โดยที่อายุสามารถอธิบายความแปรปรวนของการเผชิญ
ภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่เพิ่มขึ้นร้อยละ

3.13 (R_2 Change = .0313)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 23 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (b) และคะแนนมาตรฐาน (B) ทดสอบความมีนัยสำคัญของ b ของแต่ละตัวแปรพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียด มิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

ตัวพยากรณ์	B	b	S.E. _b	t
A ₆	.2532	2.1742	.5822	3.73**
SB	.2145	.1024	.0324	3.14**
V ₂	-.1783	-1.1841	2.4525	-2.69**

R = .4032	a = 19.4942
R ² = .1624	overall F = 2.9811**

** p < .01

จากตารางที่ 23 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวพยากรณ์ ทั้ง 3 ตัว กับตัวแปรเกณฑ์มีค่าเท่ากับ .4032 ซึ่งมีค่าสูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวพยากรณ์แต่ละตัวกับตัวแปรเกณฑ์ แสดงว่า ตัวพยากรณ์ทั้ง 3 ตัว ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ ได้ดีกว่าการใช้ตัวพยากรณ์ตัวเดียว โดยลักษณะความสัมพันธ์ของเครือข่าย (A₆) การสนับสนุนทางสังคม และอายุ (V₂) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวน ของการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน (B) พบว่าตัวพยากรณ์ที่มีค่า B สูงสุดคือ ลักษณะความสัมพันธ์ของเครือข่ายทางสังคม (B = .2532) การสนับสนุนทางสังคม (B = .2145) และ อายุ (B = -.173) ตามลำดับ แสดงว่าลักษณะความสัมพันธ์ของเครือข่าย มีความสำคัญเป็นอันดับแรกในการพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ รองลงมาคือ การสนับสนุนทางสังคม และอายุ ตามลำดับ โดย

สามารถสร้างสมการพยากรณ์การเจริญภาวะเครียดมิติที่เน้นการรักษาความมั่นคงทางจิตใจของครอบครัว
ผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ได้ดังนี้

สมการในรูปคะแนนดิบ

$$Y' = 19.494 + 2.1742 A_0 + .1024 SB - 1.1841 V_2$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .253 A_0 + .2145 SB - .1783 V_2$$

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 24 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) ระหว่างตัวแปรพยากรณ์ที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการถดถอย ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) และทดสอบความมีนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่เพิ่มขึ้น (R^2 Change) ในการพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียด มิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วยของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

ลำดับขั้นตัวพยากรณ์	R	R^2	R^2 Change	F
SB	.3543	.1251	.1251	28.04**
SB V_1	.4064	.1653	.0392	9.21**
SB V_1 V_{11}	.4442	.1974	.0322	7.77**

** $p < .01$

จากตารางที่ 24 พบว่าการสนับสนุนทางสังคม (SB) สามารถอธิบายความแปรปรวนการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เท่ากับ .1251 ($R^2 = 12.51$) แสดงว่าการสนับสนุนทางสังคมสามารถพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วย ของ ครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทได้ร้อยละ 12.51

ขั้นที่ 2 เมื่อเพิ่มตัวพยากรณ์ เพศ (V_1) เข้าไปสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เพิ่มเป็น .1653 ($R^2 = .1653$) สามารถเพิ่มประสิทธิภาพของการพยากรณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือการสนับสนุนทางสังคม เพศ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วย เพิ่มเป็นร้อยละ 16.5 โดยที่ เพศ สามารถอธิบายความแปรปรวนการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วยของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.92 (R^2 Change = .0392)

ขั้น 2 เมื่อเพิ่มตัวพยากรณ์ จำนวนปีที่เจ็บป่วย (V_{11}) เข้าไปพบว่า สัมประสิทธิ์การพยากรณ์เพิ่มเป็น .1974 ($R^2 = .1974$) สามารถเพิ่มประสิทธิภาพของการพยากรณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นก็คือ การสนับสนุนทางสังคม เพศ จำนวนปีที่เจ็บป่วย สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เห็นการเข้าใจการเจ็บป่วย ของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่เพิ่มร้อยละ 19.74 ($R^2 \text{ change} = 19.74$) โดยที่จำนวนปีที่เจ็บป่วยสามารถอธิบายความแปรปรวนการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เห็นการเข้าใจการเจ็บป่วยได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.22 ($R^2 \text{ change} = .0322$)

ศูนย์วิทยพัชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 25 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (b) และคะแนนมาตรฐาน (B) ทดสอบความมีนัยสำคัญของ b ของแต่ละตัวแปรพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียด มิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วยของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่

ตัว พยากรณ์	B	b	S.E. _b	t
SB	.3443	.1211	.0223	5.32**
V ₁	.1904	1.9711	.6992	2.94**
V11	-.1802	-1.1404	.4096	-2.78**
R = .4442		a = 5.2721		
R ² = .1974		overall F = 3.5322**		

** p < .01

จากตารางที่ 25 พบว่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวพยากรณ์ ทั้ง 3 ตัว กับตัวแปรเกณฑ์มีค่าเท่ากับ .4442 ซึ่งมีค่าสูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวพยากรณ์ แต่ละตัวกับตัวแปรเกณฑ์แสดงว่า ตัวพยากรณ์ทั้ง 3 ตัวร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการเผชิญ ภาวะเครียดมิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วยของครอบครัวผู้ป่วยจิตเภทได้ดีกว่าการใช้ตัวพยากรณ์ ตัวเดียว โดยตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม (SB) เพศ (V₁) จำนวนปีที่เจ็บป่วย (V₁₁) สามารถ ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วย ของครอบครัว ผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปคะแนน มาตรฐาน (B) พบว่าตัวพยากรณ์ที่มี ค่า B สูงสุดคือการสนับสนุนทางสังคม (B = .3443) รองลงมาคือ เพศ (B = .1904) ระยะเวลาที่เจ็บป่วย (B = -.1802) ตามลำดับ แสดงว่าการสนับสนุนทางสังคม มีความสำคัญ เป็นอันดับแรกในการพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดมิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วยของครอบครัว ผู้ป่วยจิตเภทผู้ใหญ่ รองลงมาคือ เพศ จำนวนปีที่เจ็บป่วย ตามลำดับ และสามารถสร้าง การพยากรณ์การเผชิญภาวะเครียดของมิติที่เน้นการเข้าใจการเจ็บป่วย ของครอบครัวผู้ป่วย

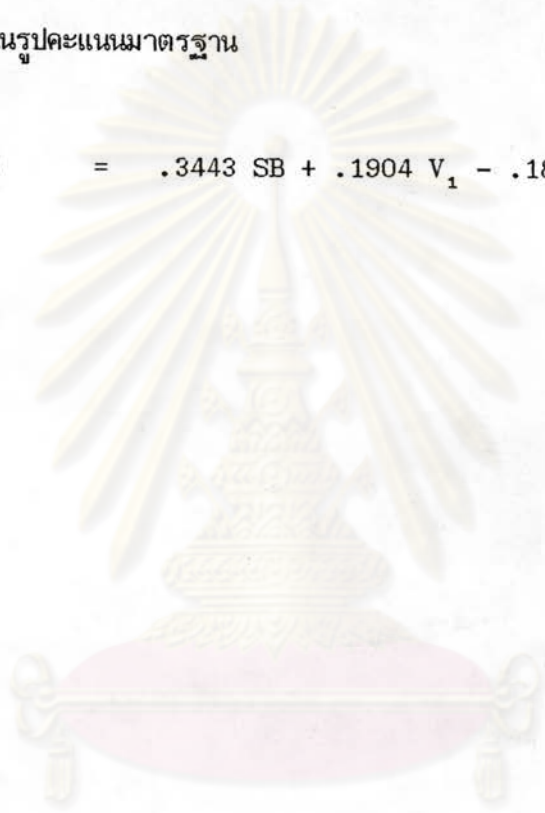
จิตเภทผู้ใหญ่ ได้ดังนี้

สมการในรูปคะแนนดิบ

$$Y' = 5.2721 + .1211 SB + 1.9711 V_1 - 1.1404 V_{11}$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .3443 SB + .1904 V_1 - .1802 V_{11}$$

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย